

Núria Bendicho debuta amb un drama rural extrem

MAGÍ CAMPS Barcelona

Núria Bendicho (Barcelona, 1995) es va presentar al premi Llibres Anagrama 2020 amb *Terres mortes* i, tot i que no va guanyar, el jurat en va recomanar la publicació. Un any després, arriba a les llibreries la seva primera novel·la, un drama rural extrem, amb aires de Rodoreda, Faulkner, Víctor Català, Bernhard... Un cop llegida, trenca tots els esquemes del que s'espera d'una jove urbanita com és l'autora.

Tretze personatges narren, un en cada capítol, el drama que envolta l'assassinat d'en Joan, un dels germans d'una família que viu en un casal molt allunyat del poble, gairebé un món a banda. Som a final del segle XIX o principi del XX, en un lloc indeterminat, com la llegenda del casal sense nom.

“La polifonia em permet retratar la distorsió en què viuen les dones”, detalla Bendicho. Perquè *Terres mortes* també és una novel·la feminista, amurada de novel·la gòtica: “M’ho passava bé escrivint les escenes grotesques a partir de la brutalitat de l’home”, confessa l’escriptora novella.

És la seva primera “novel·la absoluta”, abans només havia escrit “poemes nefastos”, i afirma que continuarà escrivint novel·la rural: “Els autors que admiro són rurals. La soledat de la ciutat s’assembla molt a la soledat rural. Això també em permet allunyar-me de la meva realitat. La realitat és una trampa, és una pistola al pit”, conclou.●